

неговото име и да се подбива въ основи неговата дѣятелность: „Съ радостъ и усердіе прочитавме въ вѣстниците великолепните тържествуванія на святитѣ наши просвѣтителѣ, и още съ по-голѣмо благодареніе вкусявахме сладостта на словесата изрѣчени въ този день. Но колко ся пакъ оскърбихме когато не видѣхме отъ нашето село нити най-малкото извѣстіе за тоя подлогъ, и когато ся научихме, че тоя празникъ не ся тържествувалъ какъ то въ други градища.

„Кому да отдадемъ причината на това? Нали на учителтъ Г. Б... който лежи безсрамно въ лено-стѣта и въ...? Нали на обществото и на почтенните училищни надстоятели, които вмѣсто да изпълняватъ святитѣ си длѣжности ся истягатъ подъ дебели сѣнки и ся скитатъ по улицитѣ? Когато сичкитѣ градове и села съ радостъ празнуватъ святитѣ си просвѣтителѣ, Калоферъ неостана ни (?) достоинъ да въздаде признателнитѣ си чувства къмъ тѣхъ!

„Колкото за учителтъ, длѣжни сми да му научимъ измамата, която направи предъ врѣме на Калоферскитѣ Българи, лукавщинитѣ които употрѣби и противно на учителското му званіе. Като по свѣсенъ въ градътъ ни и като учителъ, Г. Б... длѣженъ бѣше да подбуди милитѣ си съотечественици да подражатъ примѣрътъ на другитѣ градове. Като сж занимава катдневно... безъ сумненіе, врѣмя не му е остало за това“.

„Изволѣте Г. уредниче да съобщите тия наши скърби, за които ще сме, и пр.

Единъ Калоферецъ за сичкитѣ“¹⁾.

Несправедливостта е очевидна. Отъ нея може би, днесъ се гнусятъ и самитѣ ѣ автори.²⁾ Но и тогава

¹⁾ В. България, бр. 14, год. I, 1859. отъ 27. юни.

²⁾ Нека забѣлѣжимъ, че тая очевидно докроена въ редакцията на в. „България“ дописка, е скрепена съ авторитетното